

Bidronningen

Der var engang to kongesønner, som gik ud på eventyr, men forfaldt til et vildt og udsvævende liv, så de slet ikke kom hjem igen. Deres yngste bror, som blev kaldt dumme Peter, begav sig da på vej for at lede efter dem, men da han endelig fandt dem, gjorde de kun nar af ham, fordi sådan en dum fyr troede, at han kunne klare sig ude i den vide verden, når det ikke engang var lykkedes for sådan to kloge hoveder som de. De drog imidlertid alle tre videre sammen og kom til en myretue. De to ældste ville rode op i den for at se, hvordan de små dyr blev forskrækkede og løb af sted med deres æg, men dumme Peter sagde: "Lad dyrene være i fred, jeg kan ikke lide, at I gør dem noget." De gik så videre og kom lidt efter til en sø, hvor der svømmede mange, mange ænder. De to brødre ville fange nogle af dem og stege dem, men dumme Peter satte sig imod det og sagde: "Lad dyrene være i fred. I må ikke røre dem." Noget efter kom de til en bistade, hvor der var så meget honning, at den løb ned ad stammen. De to brødre ville tænde ild op under træet for at kvæle bierne, så de kunne tage honningen, men dumme Peter satte sig igen imod det. "Lad de små dyr være i fred," sagde han. Efter nogen tids forløb kom de til et slot, hvor staldene stod fulde af stenheste. De gik gennem alle salene, men der var ikke et levende menneske at se. Endelig kom de til en dør, hvor der hang tre nøgler, og midt på døren var der en lem, som de kunne kigge igennem, og de så da, at der inde i stuen sad en lille grå mand ved bordet. De kaldte på ham en gang og to gange, men han hørte det ikke. Tredie gang rejste han sig endelig op og kom hen og åbnede døren. Han sagde ikke et ord, men førte dem til et rigt besat bord, og da de havde spist og drukket, viste han dem hver ind i sit soveværelse. Næste morgen kom han ind til den ældste, vinkede ad ham og førte ham hen til et stenbord, hvorpå stod skrevet tre opgaver, som måtte udføres, hvis slottet skulle befries. For det første skulle man samle tusind af prinsessens perler, som lå ude under mosset i skoven, og hvis der ved solnedgang manglede en eneste, blev den, der havde prøvet derpå til sten. Den ældste gik derind og ledte hele dagen, men ved solnedgang havde han kun fundet hundrede og blev straks forvandlet til sten. Den næste dag ville den næstældste prøve sin lykke, men det gik ham ikke stort

bedre, han fandt kun tohundrede perler og blev også til sten. Til sidst kom turen til dumme Peter. Han søgte og søgte, men det gik kun langsomt, og han satte sig bedrøvet på en sten og græd. Mens han sad der kom den myrekonge, som han engang havde frelst, med fem tusind myrer, og det varede ikke ret længe, før de små dyr havde fundet alle perlerne og båret dem sammen i en bunke. Den anden opgave var at hente nøglen til kongedatterens sovekammer op fra havets bund. Da dumme Peter kom ned til vandet, kom de ænder, han engang havde frelst, svømmende og dukkede ned og hentede nøglen til ham. Den tredje opgave var den vanskeligste. Kongen havde tre døtre, som lå og sov, og han skulle nu sige, hvem der var den yngste. De lignede hinanden aldeles og der var ikke anden forskel end den, at de lige før de faldt i søvn havde spist forskellige søde sager, den ældste et stykke sukker, den anden lidt sirup, og den yngste en skefuld honning. Da kom dronningen for de bier, som dumme Peter havde frelst, flyvende og satte sig på munden af dem. Da den mærkede, hvem der havde spist honning, blev den siddende der, og således fandt kongesønnen den rette. Nu var trolddommen løst, alle vågnede, og de der var forvandlet til sten blev til mennesker igen. Dumme Peter blev gift med den yngste og bedste og blev konge, da hendes far var død, og hans to brødre fik de to andre søstre.

* * *